

33 Remus John Lupos

De meesten van ons houden werkelijk van Remus John Lupos. Hij is een heel goede leraar en hij is vriendelijk tegen Harry en Marcel. Hij leert Harry een toverspreuk, waarmee deze meer dan eens zijn leven redt: de Patronus. Lupos heeft een gebrek dat ons enerzijds vervult met sympathie jegens hem, maar anderzijds met weezin: hij is een weerwolf.

Heeft u er wel eens op gelet hoe vaak J.K. Rowling over zijn *grijzend haar* schrijft? Dat doet ze vijf keer en dan maakt zij nog eens melding van zijn *grijze gezicht*. Daardoor werd het mij duidelijk, dat hij het equivalent is van de grijze koning in *De Alchemische Bruiloft*. Deze wordt beschreven als *een zeer oude koning met een grijze baard*. In dat verhaal verpersoonlijkt de grijze koning een kracht die tegengesteld is aan de zwarte koning. Die laatste is Sneep, die ik in het vorige hoofdstuk heb besproken. Als Sneep onze schaduwkant vertegenwoordigt, is het duidelijk dat Lupos de tegenovergestelde kracht voorstelt.

Waarom is hij grijs? Grijs is het symbool van rijpheid en van volheid van ervaring. De microkosmos van een mens die het pad van bevrijding gaat, heeft een zeer lange reis achter de rug. Deze is *oud* in die zin dat zij door ieder mogelijk soort van ervaring is heengegaan en daar erg veel van heeft geleerd.

Grijs is ook hier het tegenovergestelde van zwart. In dit tijdruimtelijk universum is niets zuiver wit, daarmee bedoel ik goed in de absolute betekenis. Alles hier is gebrekkig, hoe goed ook. Wij weten dat Lupos een groot gebrek heeft. Buiten zijn schuld werd hij als kind gebeten door een weerwolf. De betekenis van de weerwolf zal ik in een volgend hoofdstuk uitleggen. Laat het voor nu voldoende zijn te zeggen dat hij de controle over zijn biologisch ik kan verliezen. Hij kan zijn dierlijke aard niet beheersen. Dat is het gebrek van ieder mens, hoe goed hij ook is.

Eens per maand wordt Lupos een wolf. In termen van vertelkunst is dit gegeven uiterst effectief. James was een hert, Peter een rat en Sirius een hond. De symboliek is erg goed gevonden. James had het vermogen om een hert te worden, het symbool voor het verlangen naar bevrijding. Dat Peter zich in een rat kon veranderen is heel goed bedacht, aangezien zijn fysieke aanwezigheid tegen het lichaam van Ron zijn gehechtheid aan de oude aardse persoonlijkheid onmiskenbaar benadrukt. Dat Sirius een hond kon worden was heel handig om uit de gevangenis te ontsnappen en heimelijk rond Zweinstein te kunnen sluipen. De hond vinden wij terug in de bijnaam van Sirius: de *Hondsster*, de helderste ster van sterrenbeeld *Canis Maior* of *Grote Hond*.

Lupos is zeer gebrekkig, zoals dat met alle goedheid in deze wereld het geval is. Om te beginnen is er geen definitie van wat goed is. Het begrip is zeer subjectief. Gewoonlijk noemen wij *goed* wat bij onze verlangens past en *slecht* wat deze

tegenwerkt. In feite kunnen wij slechts een duidelijk idee van goedheid krijgen door het met kwaad te vergelijken. Zonder kwaad zou er geen goed zijn. Goed en kwaad houden elkaar in deze wereld volledig in evenwicht.

Niettemin is het belangrijkste punt, dat wij allen in een *gevangenis* leven, buitengesloten van de echte wereld. Onze bestemming ligt niet *in* de gevangenis, maar *erbuiten!* Daarom is wat wij in de gevangenis doen slechts van tijdelijk nut. De gevangenen kunnen elkaar helpen, dan wel de dingen nog beroerder maken dan zij al zijn, maar hun ene en enige taak is: *uit* de gevangenis komen.

Als het onze taak is eruit weg te komen, maar veel goeddoeners in de gevangenis eraan werken om het leven er gegeven de omstandigheden zo comfortabel mogelijk te maken en pogen ons de slechte omstandigheden te doen vergeten en tevens pogend ons de stralende wereld van zonneschijn, verse lucht en glorieuze *vrijheid* buiten de gevangenis, te doen vergeten: is dat dan niet werkelijk slecht? Naar de mening van de gevangenen maken deze goeddoeners het leven in de gevangenis minder ondraaglijk en daarom worden zij als goed beschouwd. Maar in feite 'drogeren' zij de gevangenen, zodat die de bevrijding vergeten, die hun enige doel is. Dus goed doen kan aan de ene kant prachtig lijken, maar vanuit een andere kant heel slecht. Dat is een ander aspect van de grijze koning.

Gelukkig doet Lupus dit laatste niet! Want leert hij Harry niet om een Patronus op te roepen? In de alchemist verpersoonlijkt Remus John Lupus de kracht die zich de machteloosheid van zijn goedheid, de gebrekkige aard ervan, realiseert. En die zodoende de nieuwe ziel aanmoedigt om naar het verse, koele, heldere levende water te verlangen! Dat zal haar werkelijk verfrissen, haar nieuwe moed geven en de krachten verdrijven die zich tegen haar verzetten.

En zo kunnen wij inzien dat Remus de lichtste tint grijs draagt die in deze wereld mogelijk is. Hij was een vriend van James, het hert en van Lily (Ielie), de onschatbare bloem van het eeuwige leven. Hij geeft veel om hun zoon, de nieuwe eeuwige ziel en helpt hem zoveel mogelijk. Hij leert hem om zijn verlangen naar bevrijding zo sterk te concentreren, dat het een alles-veroverende kracht wordt, die de gehechtheid van de ziel aan het astrale veld van het gevallen universum kan overwinnen. Dit verlangen naar bevrijding komt voort uit het krachtige verlangen naar een goedheid die geen tegendeel heeft, zoals in deze wereld. Het goede in de echte wereld heeft geen tegendeel; het is niet bipolair maar het leidt tot het absolute leven in de onbeweeglijke hoogten van de Vader, de Pottenbakker van het universum.

De grijze koning in de *Alchemische Bruiloft* heeft een vrouw die zeer jong en vitaal is. Dat symboliseert de geweldige nieuwe mogelijkheden van de goede kant van de kandidaat, die zich kan overgeven aan de nieuwe ziel en zo het blijvend Goede binnen kan gaan.

In *Harry Potter* trouwt Lupos met Nymphadora Tops, die ook veel jonger is dan hij.
In *De Alchemische Bruiloft* onderwerpen zowel de zwarte als de grijze koning en hun vrouwen zich vrijwillig aan onthoofding, net zoals Sneep, Lupos en Tops sterven in de eindstrijd. Dat symboliseert het einde van het relatief kwade en het relatief goede in de kandidaat. Niettemin gebeurt bij hun dood hetzelfde als bij de dood van de feniks: ze wordt gevolgd door de glorieuze verrijzenis van een nieuwe mens, de zoon van de grote architect. Dat is de thuiskomst van de verloren zoon bij de Vader, die groter eer betoont aan hem die was gevallen dan aan hem die thuisbleef!